

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De Hvmilitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

Fomes
peccati Ie-
busus.
Iosue 15.
Iudic. 3.

798 DE MORTIFICATIONE SVIIPSIVS.
operatur partem suam; & dat mihi intelligere, quòd Iebuseus (id est fomes peccati) adhuc in terra (id est carne mea) moratur. Benefac dilecte Domine, propter gratiam tuam; quia in virtute tua mox ad nihilum cadunt omnes inimici mei. Vnico enim verbo & in ictu oculi mox omnes ante te sunt effugati.

8. Verum me oportet semper stare in timore, & nunquam mihi ipsi confidere; quia licet frequenter eripior & liberor, tamè non sum securus. Super nullo sapore, nec commodo, nec solatio confidere possum, sed tantummodo super misericordia tua, o dulcis & misericors Domine. Sine te sum mihi ipsi onus & impedimentum, sed tecum & in te efficior firmus & liber, & potens mei ipsius. Non possum ponere cor meum super aliquem locum, quantumcumque pulcher ille fuerit; quia totum transitorium est, quicquid hinc quaritur extrinsecus; totum est instabile & insecureum, in hominibus, in rebus, in domibus, in clausuris; & ubique inuenitur defectus, contrarietas, & resistentia in vno vel in altero; & omnino super pati & premi, ab intra vel extra, venire vult res qualibet in presenti. Nihil quippe inuat, quando passio venit, quam decorus sit locus, vel quanta bona habeantur.

9. Qui bene cum paupertate se gerere scit, & melius pati pro Deo, ac potius semper minus desiderat quam amplius; ille maiorem pacem obtinebit & altiorem lætitiã apud Deum. Quando aliquid temporale nimium diligitur, non poterit diu interna pax possideri. Cum simplici oculo & puro corde, cuncta aspicienda sunt; & cauendum, ne cum delectatione sensualitatis res considerentur; sic enim absque nocumento & purus in conscientia homo permanebit. Omnibus rebus mundi & cunctis gaudijs cœli præponenda est voluntas Dei. Quod nobis concedat ipse Deus. Amen.

D E

H V M I L I T A T E.

De commendatione humilitatis, qua est fundamentum omnis sanctitatis.

SCAL. 11. I. **D**iscite à me, quia mitis sum, & humilis corde, dicit Dominus. Sumus magister & legifer noster Iesus Christus, humilitatè discere nos hortatur, quam qui bene seruauerit, citò perfectus erit, sine qua nulla lectio ad salutem valet; quia in vacuum laborat, qui sine humilitate aliquid scire conatur. Est autem prima

ma lectio Christi humilitas cordis, quasi fundamentum omnis virtutis, & necessaria ad peruentionem æternæ salutis. Aduertat igitur hanc sacram lectionem, quicumque desiderat habere nunc gratiam, & in futuro vitam æternam. Qui verò istam humilitatem negligit, quicquid agit & cogitat, totum destruit & amittit. Doctrinam igitur Christi audiant omnes Christiani, omnes religiosi, omnes Sacerdotes, omnes prælati, omnes subditi, omnes nobiles & vulgares, omnes docti pariter & indocti, quia non elata, sed humilia docet Christus: non vana, sed vtilia: non falsa, sed vera: non terrena, sed cælestia.

2. Citò igitur doctus erit & beatus, quisquis Christum fuerit humiliter imitatus. Est enim humilitas singularis virtus Christi, contraria diabolo & odibilis mundo. Qui hanc corde & opere tenet, Deo & Angelis placet, & securior ex hoc seculo migrabit, sicut dicit Christus: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum celorum.* Itaque sine humilitate non est salus, nec virtus, nec actio Deo grata. Omnis labor quamuis magnus, quamuis diuturnus, sine hac efficitur nullus. Nam profunda humilitas arcem tenet virtutum, & de suis triumphat semper inimicis. Exultat de gratia Christi, quæ illi datur tanquam amico fideli: quia sponte se subdit creatori, totum bonum ei ascribendo, & sese in cunctis deprimendo. Absque humilitate vera, vacuum geritur nomen sanctitatis: nec prodest foris honestas, si intus humilitas desit. Cum humilitate, ad summum scanditur bonum; sine ea, de summo ruitur in infernum. Testes sunt, humilis publicanus & pharisæus elatus. Horre Luciferum de cælo cadentem; intueri Lazarum humiliter iacentem, & ab Angelis in sinum Abrahamæ lætanter eleuatum. Vnde humilis mater Iesu dicit in cantico suo: *Deposuit potentes de sede, & exaltauit humiles.* Exempla sunt plura in scripturis sanctis; & quotidie apparent pericula de sua virtute superbientibus.

3. Qui enim appetit hominibus placere & magnus reputari; Deo vilescit, & sicut fumus euanesceit. Omnis superbus corâ Deo immundus nescit seipsum, nec suum præuidet casum. Qui erigitur in superbiam iusto Dei iudicio cadit in reprobum sensum. Qui alteri se præfert & altû de se sapit, cadit ab alto humili stante. Latens superbia, pestis iniqua: foris blanda, intus amara: in prosperis læta, in aduersis turbulenta. Qui alium quærit confundere & se iustificare, seipsum confundit, & suam superbiam demonstrat. Superbi est sibi ipsi placere, & plus sibi quàm alteri credere: & aliorum facta citò reprehendere, & simplices deridere. Hic est procliuius ad omne malû. Peruersû nâque gerit iudicium,

qui

Matt. 11.
Humilitas
virtus in
Christo
singularis.

Matt. 5.

qui magna de se sentit, & de alijs peiora confingit.

4. Superbia nunquam melius vincitur, nisi per frequentē exercitationem in operibus despectis, & iniurijs multis, & locis extremis. Cui graue est subesse & seniori obedire, longē est à vera humilitate. Radix virtutum humilitas, preciosum ex se producit obedientiæ fructum, & maturefcit in charitate. Ad verum humilem spectat proprios defectus respicere, seipsum iudicare, & die noctūque sua commissa deslere. Humilis frater prælatum suum non iudicat, ne Deum iudicem offendat: socium non contristat, seniorem honorat, imperfectum tolerat, pro tentato orat, succurrit indigenti. Duo humiles bene concordant, duo superbi pro vili etiam re contendunt. Verus humilis potest securè laudari, quia in veritate fragilem se cognoscit, & acutos Dei oculos, in omni facto & cogitatu suo, expauescit.

5. Multum valet ad humiliādum se, occulta Dei iudicia timere, & de extremo fine semper cogitare. Vere humilis est, quem laus humana non mouet. Et qui cælestem gloriam attendit, omnem temporalem honorem faciliter contemnit. Qui autem propriam gloriam quærit, in veritate non stat, nec Deum perfecte super omnia amat. Humilis prælatus, Deo est charus & omni honore dignus. Humilis subditus, magno præmio coronabitur in cælis. Sobrius & castus, Angelorum est socius & hominū decus. Qui sæculi tumultum fugit, castior manebit. Deuotus & internus homo secretum diligit, vt Deo liberius vacet. Tacitus monachus frequenter orans, cum Deo ambulat & cælum penetrat. Bene operans & iniuriam patiens, fructus colliget optimos in futuro. Qui subtilia cogitat & humilia negligit, foueam parat, in quam nescius cadit. Qui ad altiora anhelat, suspendio animam necat. Prudēs homo nihil præcipitater agit. Fidelis nihil negligit, nec fraudem committit. Iustus causas rerum examinat, antequam iudicat. Sub specie boni, fere decipimur omnes.

6. Qui nimis sibi confidit, periculo se exponit. Cōsultius agit, qui experto & doctiori acquiescit. Consilium quærere & orationes petere, humilitatis est indicium. Sepe Deus per alium loquitur, quod homini per se non reuelat. In hoc magna humilitas & obedientia apparet, cū quis verbum Dei ab homine imperito audit, & mansuete iracundo respondet. Res plena laude, ad iniuriam tacere. Res confusione digna, superiori contradicere, nec obtemperare præceptis aut monitis virtuosis. Verus humilis obedit etiam in asperis & vilibus iussis. Plus omnibus in spiritu proficit, qui profundius se humiliat. Hostem suum vno ictu prosternit, qui proprium videre citius frangit. Quid tam rarum & mirandum, sicut magna agere, & humiliter de se sentire? Quid plus?

